

Sygn. akt II K 47/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 grudnia 2018 r.

Sąd Rejonowy Gdańsk - Południe w Gdańsku w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSR Magdalena Czaplińska

Protokolant: Józef Wierzbicki

po rozpoznaniu w dniach 16.08.2018 r., 26.11.2018 r. sprawy:

I. S. S., ur. (...) w G.,

syna J. i M. z domu A.;

II. J. P., ur. (...) w G.,

syna J. i B. z domu T.

oskarżonych o to, że:

w dniu 18 października 2017 r., w G. na ul. (...) na parkingu niestrzeżonym, działając wspólnie i w porozumieniu, dokonali włamania przez przewiercenie baku paliwa w pojeździe N. (...) o nr rej. (...), skąd dokonali kradzieży paliwa, powodując łączną sumę strat w kwocie 541,5 zł na szkodę A. W., gdzie wartość strat z tytułu uszkodzenia wyniosła 341,5 zł, przy czym S. S. zarzucanego mu czynu dopuścił się w ciągu 5 lat od odbycia w okresie od dnia 17 lipca 2012 r do dnia 23 kwietnia 2016 r. kary pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Okręgowego w Gdańsku w postępowaniu XIV K 185/10 za umyślne przestępstwo z art. 280 § 1 k. k. w zb. z art. 279 § 1 k. k. w zw. z art. 64 § 1 k. k., ,

tj. o przestępstwo z art. 279 § 1 k. k. w zb. z art. 288 § 1 k. k. w zw. z art. 11 § 2 k. k., a w stosunku do oskarżonego S. S. – z art. 279 § 1 k. k. w zb. z art. 288 § 1 k. k. w zw. z art. 11 § 2 k. k. w zw. z art. 64 § 2 k. k.

I. oskarżonych **S. S.** i **J. P.** uznaje za winnych tego, że w dniu 18 października 2017 r. w G. na parkingu niestrzeżonym na ul. (...), działając wspólnie i w porozumieniu, po uprzednim przewierceniu baku paliwa w pojeździe N. (...) o nr rej. (...), usiłowali dokonać kradzieży paliwa o wartości 200 złotych, lecz zamierzonego celu nie osiągnęli z uwagi na zatrzymanie przez funkcjonariuszy Policji, gdzie wartość strat z tytułu uszkodzenia mienia wyniosła 541,87 złotych na szkodę A. F. (poprzednio W.), przy czym S. S. czynu tego dopuścił się przed upływem 5 lat od odbycia w okresie 17 lipca 2012 roku do 23 kwietnia 2016 roku części kary łącznej 5 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 21 stycznia 2014 roku w sprawie o sygnaturze akt XIV K 227/13, którym połączono m. in. karę 5 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczoną wyrokiem Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 24 listopada 2011 roku w sprawie o sygnaturze akt XIV K 195/10 za przestępstwo z art. 280 § 2 k. k. w zw. z art. 64 § 1 k. k., czyn ten kwalifikuje z art. 13 § 1 k. k. w zw. z art. 279 § 1 k. k. w zb. z art. 288 § 1 k. k. w zw. z art. 11 § 2 k. k., a w stosunku do oskarżonego S. S. - z art. 13 § 1 k. k. w zw. z art. 279 § 1 k. k. w zb. z art. 288 § 1 k. k. w zw. z art. 11 § 2 k. k. w zw. z art. 64 § 2 k. k. i za to przy zastosowaniu art. 11 § 3 k. k. na podstawie art. 14 § 1 k. k. w zw. z art. 279 § 1 k. k. w zw. z art. 64 § 2 k. k. w zw. z art. 33 § 1, 2 i 3 k. k. oskarżonego S. S. skazuje na karę 1 (jednego) roku i 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 150 (stu pięćdziesięciu) stawek dziennych po 10 (dziesięć) złotych każda, zaś oskarżonego J. P. przy zastosowaniu art. 11 § 3 k. k. na podstawie art. 14 § 1 k. k. w zw. z art. 279 § 1 k. k. w zw. z art. 33 § 1, 2 i 3 k. k. skazuje na karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 100 (stu) stawek dziennych po 10 (dziesięć) złotych każda;

II. na podstawie art. 69 § 1 i 2 k. k. w zw. z art. 70 § 1 k. k. wykonanie kary pozbawienia wolności orzeczonej wobec oskarżonego **J. P.** warunkowo zawiesza na okres 2 (dwóch) lat tytułem próby;

III. na podstawie art. 72 § 1 pkt 1 k. k. zobowiązuje oskarżonego **J. P.** do informowania kuratora o przebiegu okresu próby;

IV. na podstawie art. 46 § 1 k. k. zobowiązuje oskarżonych **S. S.** i **J. P.** do naprawienia szkody po 1/2 części poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonej A. F. (poprzednio W.) kwot po 270,93 (dwieście siedemdziesiąt złotych dziewięćdziesiąt trzy grosze) złotych;

V. na podstawie art. 63 § 1 i 5 k. k. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zalicza oskarżonemu **S. S.** okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 18 października 2017 roku, od godziny 23.50 do dnia 20 października 2017 roku, do godziny 10.30, to jest okres dwóch dni, przyjmując, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się jednemu dniowi kary pozbawienia wolności;

VI. na podstawie art. 63 § 1 i 5 k. k. na poczet orzeczonej kary grzywny zalicza oskarżonemu **J. P.** okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 18 października 2017 roku, od godziny 23.10 do dnia 20 października 2017 roku, do godziny 12.00, to jest okres dwóch dni, przyjmując, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się dwóm stawkom dziennym grzywny;

VII. na podstawie art. 44 § 2 k. k. orzeka przepadek dowodów rzeczowych opisanych w wykazie dowodów rzeczowych nr (...) pod pozycjami numer 1. i 2. oraz dowodu rzeczowego o numerze porządkowym (...) (k. 202);

VIII. na podstawie art. 231 § 1 k. p. k. nakazuje złożyć do depozytu sądowego dowód rzeczowy opisany w wykazie dowodów rzeczowych nr (...) pod pozycją numer 3.;

IX. na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze (tekst jednolity: Dz. U. z 2002 r., nr 123, poz. 1058 z późniejszymi zmianami) oraz § 17 ust. 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu zasądza od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. P. M. kwotę 516,60 złotych tytułem nieuiszczonych kosztów pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu S. S. z urzędu w postępowaniu sądowym;

X. na podstawie art. 626 § 1 k. p. k. oraz art. 624 k. p. k. zwalnia oskarżonego S. S. od obowiązku ponoszenia kosztów sądowych, które przejmuje na rzecz Skarbu Państwa

XI. na podstawie art. 626 § 1 k. p. k., art. 627 k. p. k. oraz art. 1, art. 2 ust. 1 pkt 3, art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity: Dz. U. z 1983 r., nr 49, poz. 223 z późniejszymi zmianami) zasądza od oskarżonego J. P. na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w kwocie 996,41 złotych, w tym wymierza mu opłatę w kwocie 380 złotych.

Sygn. akt II K 47/18

Wobec złożenia wniosku o sporządzenie uzasadnienia wyroku jedynie przez oskarżonego S. S. i jego obrońcę, Sąd na podstawie art. 423 § 1a k. p. k. ograniczył zakres uzasadnienia do części wyroku dotyczących tego oskarżonego.

UZASADNIENIE

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 18 października 2017 roku J. P. i S. S. należącym do drugiego z nich samochodem marki M. o nr rej. (...) jeździli po G.. Udali się m. in. do dzielnicy Nowy (...) oraz na ulicę (...) z K., gdzie około godz. 21.30 zostali wylegitymowani przez funkcjonariuszy Policji M. Ł. i A. K.. Następnie około godz. 23.00 mężczyźni udali się w rejon ulic (...), gdzie S.

S. postanowił dokonać kradzieży paliwa z pojazdu marki N. (...) o numerze rejestracyjnym (...), należącego do A. F. (poprzednio W.). W tym celu S. S. z bagażnika swego samochodu wyjął wiertarkę i położywszy się pod samochodem N. (...), użył jej do przewiercenia baku, podstawiając pod bak plastikowy pojemnik na paliwo. W tym czasie J. P. stał przy samochodzie M. i obserwował, czy nikt nie idzie.

Obu mężczyzn zauważyła spacerująca w pobliżu z psem M. N., która usłyszała odgłos wiercenia. Dostrzegł ją J. P. i powiedział do drugiego z oskarżonych: "przestań, przestań!", po czym obaj mężczyźni oddali się z miejsca zdarzenia. M. N. odeszła kawalek, po czym zadzwoniła na Policję.

Na miejsce zdarzenia przybyli funkcjonariusze Policji M. Ł. i A. K., którzy ujawnili samochód marki N. (...) koloru srebrnego, pod którym znajdował się plastikowy pojemnik, do którego kapało paliwo z uszkodzonego zbiornika. Funkcjonariusze dokonali penetracji terenu i w zaroślach oddalonych o około 30 metrów od tego pojazdu ujawnili ukrywającego się J. P.. Funkcjonariusze kontynuowali poszukiwania i przy ogródkach działkowych na ul. (...) ujawnili zaparkowany samochód marki M. o nr rej. (...), a po chwili z terenu ogródków działkowych przyszedł S. S., który został zatrzymany. W wyniku przeszukania pojazdu marki M. ujawniono m. in. wiertło oraz wiertarko - wkrętarkę o charakterystycznym zapachu benzyny.

Wartość benzyny skradzionej z samochodu pokrzywdzonej wyniosła 200 złotych, zaś wartość uszkodzenia pojazdu - 541,87 złotych.

Dowód: zeznania świadka M. Ł. - k. 22 - 24, 253; zeznania świadka A. K. - k. 26 - 28, 220 - 221; zeznania świadka A. F. (poprzednio W.) - k. 31 - 32, 252; zeznania świadka M. N. - k. 46 - 47, 221; wyjaśnienia oskarżonego J. P. - k. 76 - 77; protokoły zatrzymania osób - k. 2, 8; protokół przeszukania samochodu - k. 14 - 16; protokół zatrzymania rzeczy - k. 37 - 39; faktury - k. 112, 247 - 249; dokumentacja fotograficzna - k. 146

Podczas przesłuchania w toku postępowania przygotowawczego oskarżony S. S. nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i odmówił składania wyjaśnień.

wyjaśnienia oskarżonego - k. 66 - 67

W toku postępowania przygotowawczego oskarżony S. S. został poddany badaniom przez dwóch biegłych lekarzy psychiatrów, którzy w wydanej opinii sądowo - psychiatrycznej zgodnie stwierdzili, że nie jest on chory psychicznie ani upośledzony umysłowo. Rozpoznano u niego uzależnienie od narkotyków. Nie zachodzą warunki art. 31 par. 1 i 2 k. k. Oskarżony może uczestniczyć w postępowaniu procesowym, jest zdolny do samodzielnego i rozsądnego prowadzenia obrony.

Dowód: opinia sądowo - psychiatryczna - k. 173 - 174

Oskarżony S. S. był uprzednio czterokrotnie karany przez Sąd:

1. wyrokiem Sądu Rejonowego w Gdyni z dnia 25 sierpnia 1999 r. w sprawie o sygnaturze akt II K 1264/99 za przestępstwo z art. 278 par. 1 k. k.;
2. wyrokiem Sądu Rejonowego w Gdyni z dnia 15 stycznia 2003 r. w sprawie o sygnaturze akt II K 2123/01 za ciąg przestępstw z art. 280 par. 1 k. k. i za przestępstwo z art. 279 par. 1 k. k.;
3. wyrokiem Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 24 listopada 2011 r. w sprawie o sygnaturze akt XIV K 195/10 za przestępstwo z art. 280 par. 2 k. k. w zw. z art. 64 par. 1 k. k.;
4. wyrokiem Sądu Rejonowego w Gdyni z dnia 30 lipca 2012 r. w sprawie o sygnaturze akt IX K 461/11 za przestępstwo z art. 279 par. 1 k. k. w zw. z art. 64 par. 1 k. k.

Wyrokiem łącznym Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 21 stycznia 2014 r. w sprawie o sygnaturze akt XIV K 227/13 połączono kary pozbawienia wolności orzeczone w sprawach XIV K 195/10 i IX K 461/11 i wymierzono karę łączną 5 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, którą oskarżony odbywał w okresie od 17 lipca 2012 roku do 23 kwietnia 2016 roku.

Dowód: dane o karalności - k. 107 - 109, 212 - 214; odpis wyroku - k. 137 - 138

Sąd zważył, co następuje:

W świetle zgromadzonego materiału dowodowego wina i sprawstwo oskarżonego S. S. co do popełnienia zarzucanego mu czynu nie budziły wątpliwości. Sąd ustalił powyższy stan faktyczny na podstawie wiarygodnego materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie w postaci: zeznań świadków M. Ł., A. K., M. N., A. W., protokołów przeszukania, zatrzymania i oględzin, wyjaśnień oskarżonego J. P., faktur, dokumentacji fotograficznej, danych o karalności, odpisu wyroku, opinii sądowo - psychiatrycznej.

Za rzetelną i godną uwzględnienia Sąd uznał opinię biegłych psychiatrów dotyczącą oskarżonego S. S., w szczególności jego poczytalności. Powyższa opinia została wydana przez osoby posiadające niezbędne kwalifikacje i doświadczenie zawodowe w wymienionej dziedzinie nauki. W zakresie treści jest ona przejrzysta, spójna i formułuje jednoznaczne odpowiedzi na pytania postawione w postanowieniu o dopuszczeniu tego dowodu. W toku postępowania nie była kwestionowana przez żadną ze stron.

Sąd dał wiarę wszystkim dokumentom urzędowym w postaci protokołów przeszukania, zatrzymania i oględzin, faktur, dokumentacji fotograficznej, danych o karalności, odpisu wyroku, znajdującym się w aktach sprawy. Zostały one sporządzone przez uprawnione do tego osoby, w zakresie ich kompetencji i w prawem przepisanej formie. Ich autentyczność nie była przez żadną ze stron kwestionowana. Stanowią one obiektywne dowody zaświadczonych nimi okoliczności. Sąd nie znalazł żadnych podstaw dla umniejszenia ich wartości dowodowej.

Za w pełni wiarygodne uznano zeznania świadków M. Ł. i A. K.. Są oni osobami obcymi dla stron postępowania, a ze sprawą zetknęli się jako funkcjonariusze Policji w ramach wykonywanych obowiązków służbowych. Ich zeznania były wzajemnie zgodne, spójne, konsekwentne i logiczne, a ponadto znalazły pełne potwierdzenie w pozostałym zgromadzonym materiale dowodowym, w szczególności w postaci zeznań M. N., wyjaśnień J. P. oraz sporządzonej dokumentacji (tj. protokołów zatrzymania, przeszukania i oględzin).

Z podobnych przyczyn jako w pełni wiarygodne Sąd ocenił zeznania M. N.. Jest ona osobą obcą dla stron niniejszego postępowania, niezainteresowaną w żaden sposób jego wynikiem, na miejscu zdarzenia znalazła się przypadkowo, spacerując z psem i miała możliwość dokładnego zaobserwowania inkryminowanego zdarzenia, które szczegółowo i konsekwentnie opisała, składając zeznania w niniejszej sprawie. Na okazanych jej tablicach poglądowych M. N. rozpoznała obu oskarżonych i opisała podejmowane przez nich działania. Jej zeznania, jeśli chodzi o czas, miejsce, okoliczności czynu oraz podział ról pomiędzy oskarżonymi, znalazły pełne potwierdzenie w zgromadzonym materiale dowodowym, w tym zwłaszcza w wyjaśnieniach J. P., jak również w stanowisku S. S., który wprawdzie w toku postępowania przygotowawczego nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, jednak w ostatnim słowie przyznał, że zniszczył bak. Mając na uwadze powyższe okoliczności, Sąd nie znalazł żadnych podstaw do zakwestionowania wiarygodności zeznań tego świadka.

Jako wiarygodne Sąd ocenił także zeznania A. F. (poprzednio: W.), aczkolwiek miały one stosunkowo niewielkie znaczenie dla poczynienia ustaleń faktycznych w sprawie, gdyż nie była ona naocznym świadkiem inkryminowanego zdarzenia. Relacja pokrzywdzonej posłużyła głównie poczynieniu ustaleń co do wartości wyrządzonej szkody, zarówno jeśli chodzi o wartość benzyny, której kradzieży usiłowali dokonać oskarżeni, jak i o wartość uszkodzenia jej samochodu marki N. (...) - w tym zakresie jej zeznania znalazły potwierdzenie w przedłożonych dokumentach prywatnych w postaci faktur za naprawę pojazdu (k. 112, 247 - 249).

Poczynieniu ustaleń faktycznych w sprawie nie posłużyły zeznania M. C. (która jako osoba najbliższa dla oskarżonego skorzystała z prawa do odmowy złożenia zeznań) oraz M. A. (albowiem dotyczyły one okoliczności, które nie miały znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy).

Za zasługujące na nadanie waloru wiarygodności Sąd uznał wyjaśnienia oskarżonego J. P., który szczerze, spontanicznie i wyczerpująco opisał przebieg inkryminowanego zdarzenia, nie umniejszając swojej roli w nim. Relacja tego oskarżonego znalazła pełne potwierdzenie w pozostałym zgromadzonym materiale dowodowym, w tym w szczególności w zeznaniach naocznego świadka - M. N., zeznania funkcjonariuszy Policji - M. Ł. i A. K. oraz w sporządzonej dokumentacji w postaci protokołów zatrzymania, przeszukania i oględzin.

Mając na uwadze omówiony powyżej materiał dowodowy, Sąd odmówił wiarygodności wyjaśnieniom złożonym przez oskarżonego S. S. w postępowaniu przygotowawczym, w których nie przyznał się on do popełnienia zarzucanego mu czynu, uznając, że stanowią one wyłącznie przyjętą linię obrony. Niezależnie od powyższego należy zauważyć, że oskarżony ten w ostatnim słowie przyznał, że zniszczył bak i wyraził skruchę z powodu popełnionego czynu, podkreślając jednocześnie, że nie dokonał zaboru paliwa.

Zdaniem Sądu, pewne jest, że oskarżony S. S. w dniu 18 października 2017 roku w G. na parkingu niestrzeżonym na ul. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z J. P., po uprzednim przewierceniu baku paliwa w pojeździe N. (...) o nr rej. (...), usiłował dokonać kradzieży paliwa o wartości 200 złotych, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na zatrzymanie przez funkcjonariuszy Policji, gdzie wartość strat z tytułu uszkodzenia mienia wyniosła 541,97 złotych.

Odpowiedzialności karnej z art. 279 § 1 k. k. podlega ten, kto kradnie z włamaniem. Przestępstwo z art. 279 § 1 k. k. stanowi kwalifikowaną postać kradzieży, w której znamieniem kwalifikującym jest sposób działania sprawcy, usuwającego przeszkodę służącą zabezpieczeniu mienia. Konstrukcja przestępstwa przewidzianego w art. 279 k. k. określa dwie czynności sprawcze, z których pierwsza polega na przełamaniu zabezpieczenia rzeczy ruchomej (usunięciu przeszkody materialnej) zamykającego dostęp do rzeczy innym osobom, druga zaś sprowadza się do zaboru zabezpieczonej rzeczy ruchomej. Przestępstwo określone w art. 279 k. k. ma złożony charakter (wyrok SN z dnia 23 lutego 2000 r., IV KKN 172/99, LEX nr 51140). Każda z przewidzianych w art. 279 k. k. czynności wykonawczych może, w pewnych układach sytuacyjnych, wyczerpywać znamiona określone w odrębnych typach czynu zabronionego, tj. w art. 278 § 1 k. k. lub art. 288 § 1 k. k. Z uwagi na konstrukcję znamion przestępstwa kradzieży z włamaniem zachowanie polegające na przełamaniu zabezpieczenia oraz zaborze rzeczy ruchomej stanowi jedno zdarzenie faktyczne (ten sam typ czynu w rozumieniu art. 11 § 1 k. k.), a w konsekwencji - jedno przestępstwo o surowszym niż kradzież ustawowym zagrożeniu, spowodowanym sposobem zamachu na mienie, związanym z usunięciem przeszkody (zabezpieczenia) chroniącej dostęp do rzeczy ruchomej stanowiącej przedmiot zaboru (wyrok SN z dnia 6 listopada 2003 r., II KK 5/03, LEX nr 82307). Dopuszczając się kradzieży z włamaniem, sprawca narusza nie tylko prawo do mienia, lecz także system bezpieczeństwa mienia, który polegał na umieszczeniu go w odpowiednim pomieszczeniu lub schowku albo w innym miejscu wyposażonym w funkcjonujące zamknięcie w celu ochrony przed kradzieżą (wyrok SN z dnia 3 lutego 1999 r., V KKN 566/98, Prok. i Pr.-wkl. 1999, nr 7-8, poz. 7).

Przenosząc powyższe rozważania na kanwę niniejszej sprawy należy stwierdzić, iż oskarżony S. S. dokonał przełamania zabezpieczenia chroniącego dostęp do rzeczy ruchomej, a mianowicie samochodu marki N. (...) o nr rej. (...). Z materiału dowodowego zgromadzonego w toku postępowania wynika bowiem, że S. S. wraz z J. P. przewiercili bak paliwa. Wskazana czynność stanowiła zachowanie polegające na usunięciu przeszkody stanowiącej zabezpieczenie danego przedmiotu. Nie ulega wątpliwości, że bez przewiercenia baku paliwa nie byłoby możliwe dokonanie kradzieży znajdującego się w nim paliwa, co uzasadnia przyjęcie, iż S. S. zrealizował swoim zachowaniem znamię „włamania” opisane w art. 279 § 1 k. k. Należy jednak zwrócić uwagę na to, że o dokonaniu kradzieży z włamaniem możemy mówić wyłącznie wówczas, gdy sprawca zabiera mienie w celu przywłaszczenia w następstwie usunięcia przeszkody. Jakkolwiek wykazano, że S. S. usunął przeszkodę i przewiercił bak paliwa, to jednak nie sposób twierdzić, iż dokonał on kradzieży znajdującego się w nim paliwa. Z analizy akt sprawy wynika bowiem, że oskarżony wraz z J. P. jedynie usiłowali dokonać kradzieży paliwa poprzez podstawienie plastikowego pojemnika pod bak samochodu. Do zaboru jednak nie doszło ze względu na interwencję świadka M. N., a następnie funkcjonariuszy Policji, którzy zatrzymali S.

S. oraz J. P. na miejscu zdarzenia. Należy zauważyć, że zabór wymaga skutku w postaci objęcia rzeczy wyjętej spod władztwa osoby uprawnionej we władanie sprawcy. Skutek taki nastąpi w chwili, gdy sprawca obejmie daną rzecz w swoje posiadanie. Z tego względu, brak jest podstaw do uznania, że taki skutek nastąpił w niniejszej sprawie. To, że oskarżony S. S. wraz z J. P. podstawili pojemnik pod bak samochodu, nie oznacza jeszcze, że doszło do objęcia paliwa w ich władanie. Stałoby się to w chwili, w której oskarżeni zabraliby pojemnik z paliwem. Powyższe zostało jednak unicestwione, a oskarżeni nie dokonali zaboru rzeczy. Dlatego też, zasadne było przyjęcie, iż oskarżeni S. S. i J. P. jedynie usiłowali dokonać kradzieży z włamaniem.

W ocenie Sądu, zasadne było też pochylenie się nad kwestią kumulatywnego zbiegu przepisów, tj. art. 279 § 1 k. k. z art. 288 § 1 k. k. Z akt sprawy wynika bowiem, że na skutek przewiercenia baku paliwa, doszło do uszkodzenia mienia – samochodu marki N. (...) o nr rej. (...), powodując łączną szkodę w wysokości 541,87 zł.

Zgodnie z przeważającym poglądem zarówno orzecznictwa, jak i doktryny, kumulatywną kwalifikację należy zastosować w wypadku, gdy sprawca dopuszczający się włamania, a następnie kradnący rzeczy zabezpieczone w pomieszczeniu, przełamując zabezpieczenie wyrządza w mieniu pokrzywdzonego szkodę, której wysokość jest nieporównywalnie wyższa od szkody wyrządzonej kradzieżą. W tym przypadku charakter zbiegu oceniać należy zawsze *in concreto*, z uwagi na fakt stosowania dyrektywy *lex consumens derogat legi consumptae*, opartej w znacznej części na elementach teleologicznych. Stąd też kumulatywna kwalifikacja dopuszczalna jest jedynie wówczas, gdy z uwagi na konkretny układ okoliczności faktycznych nie można orzec, że przypisanie sprawcy przestępstwa kradzieży z włamaniem w całości pozwoli oddać zawartość bezprawia poddawanego prawnocarnej ocenie czynu. Poza przypadkami wyraźnej dysproporcji w wysokości szkody wyrządzonej przez włamanie oraz wysokości szkody wyrządzonej kradzieżą, w przypadku zbiegu art. 279 § 1 k. k. i art. 288 § 1 k. k. przyjmować należy tzw. pomijalny zbieg przepisów ustawy oparty na dyrektywie konsumpcji i przyjmować kwalifikację jedynie z art. 279 § 1 k. k., z pominięciem kwalifikacji za przestępstwo z art. 288 § 1 k. k. (wyrok SN z dnia 22 listopada 1994 r., II KRN 227/94, OSNKW 1995, nr 1-2, poz. 5; M. K., P. K., Przegląd orzecznictwa Sądu Najwyższego..., s. 121).

Uwzględniając wyrażone powyżej stanowisko, należy stwierdzić, że w stosunku do zarzucanego oskarżonemu czynu, kwalifikacja jedynie z art. 13 § 1 k. k. w zw. z art. 279 § 1 k. k. byłaby niewyczerpująca i nieadekwatna do rozmiaru poniesionej przez pokrzywdzoną szkody. Istotne jest bowiem zauważenie, że na skutek usiłowania kradzieży z włamaniem doszło do zagrożenia wystąpienia szkody w wysokości 200 zł. Z kolei przewiercenie baku paliwa wyrządziło w mieniu pokrzywdzonej szkodę w wysokości 541,87 zł, co uzasadnia przyjęcie kumulatywnej kwalifikacji z art. 13 § 1 k. k. w zw. z art. 279 § 1 k. k. w zb. z art. 288 § 1 k. k. w zw. z art. 11 § 2 k. k. Nie ulega wątpliwości, że pomiędzy usiłowaniem kradzieży z włamaniem a uszkodzeniem mienia, w niniejszej sprawie zachodzi znaczna dysproporcja, którą należy uwzględnić w kwalifikacji prawnej czynu.

Jednocześnie Sąd przyjął, że oskarżony S. S. dopuścił się powyżej opisanego czynu przed upływem 5 lat od odbycia w okresie od 17 lipca 2012 roku do 23 kwietnia 2016 roku części kary łącznej 5 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 21 stycznia 2014 roku w sprawie o sygnaturze akt XIV K 227/13, którym połączono m.in. karę 5 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczoną wyrokiem Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 24 listopada 2011 roku w sprawie o sygnaturze akt XIV K 195/10 za przestępstwo z art. 280 § 2 k. k. w zw. z art. 64 § 1 k. k., stąd też zakwalifikował przypisany temu oskarżonemu czyn z art. 13 § 1 k. k. w zw. z art. 279 § 1 k. k. w zb. z art. 288 § 1 k. k. w zw. z art. 11 § 2 k. k. w zw. z art. 64 § 2 k. k.

Uznając oskarżonego za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, Sąd wymierzył mu karę 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności. Mając na uwadze okoliczność, iż oskarżony działał w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, Sąd na podstawie art. 33 § 1, 2, 3 k. k. orzekł wobec niego również karę grzywny w wymiarze 150 stawek dziennych po 10 złotych każda.

Przy wymiarze kary Sąd uznał za okoliczność obciążającą wcześniejszą wielokrotną (czterokrotną) karalność oskarżonego, w tym za przestępstwa podobne. Sąd miał na względzie również, iż S. S. działał w warunkach powrotu do przestępstwa z art. 64 § 2 k. k.

Sąd nie dopatrzyl się okoliczności łagodzących, przemawiających na korzyść oskarżonego.

Wymierzając karę oskarżonemu, Sąd miał także na uwadze, że przypisanego mu przestępstwa dopuścił się on w warunkach powrotu do przestępstwa określonych w art. 64 § 2 k. k. Zdaniem Sądu, już poprzednio orzeczona i odbyta w części przez S. S. kara pozbawienia wolności winna uświadomić oskarżonemu, jakie konsekwencje wiążą się z popełnianiem przestępstw.

Analizując postawę oskarżonego S. S., jego właściwości i warunki osobiste, dotychczasowy sposób życia oraz zachowanie po popełnieniu przestępstwa, Sąd uznał za celowe orzeczenie kary o charakterze izolacyjnym. W ocenie Sądu, tylko kara pozbawienia wolności spełni należycie swoje zadania w zakresie skutecznego, pozytywnego oddziaływania na postawę oskarżonego w przyszłości, a ponadto zabezpieczy społeczeństwo przed sprawcą. Zdaniem Sądu, wobec S. S. wykluczona jest możliwość przyjęcia, że inna kara niż bezwzględne pozbawienie wolności będzie dostateczna do wdrożenia go do przestrzegania obowiązującego porządku prawnego oraz zagwarantowania, że oskarżony nie popełni w przyszłości przestępstwa. W ocenie Sądu, jedynie wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego kary o charakterze izolacyjnym zrealizuje cel wychowawczy. Swoim dotychczasowym nagannym zachowaniem oskarżony dowiódł bowiem, że nie przestrzega obowiązującego porządku prawnego i nawet stosowanie wobec niego represji karnych w postaci uprzedniego osadzenia w zakładzie karnym nie wpłynęło dotychczas na trwałą zmianę jego postawy. Tylko ostateczny przymus państwowy w postaci bezwzględnej kary pozbawienia wolności i konieczności odbycia jej w całości będzie wobec oskarżonego trafną represją. W ocenie Sądu, osiągnięcie celów wychowawczych kary wobec oskarżonego wymaga również uświadomienia mu, że popełnianie przez niego kolejnych przestępstw będzie skutkowało dłuższymi pobytami w zakładach karnych. W świetle powyższego Sąd uznał, iż kara jednego roku i trzech miesięcy pozbawienia wolności jest adekwatna do stopnia zawinienia sprawcy, a także do stopnia społecznej szkodliwości czynu, ponadto nie nosi ona znamion nadmiernej surowości.

Ustalając wysokość stawki dziennej Sąd wziął pod uwagę przede wszystkim sytuację majątkową oskarżonego, który utrzymuje się jedynie z prac dorywczych, otrzymując niewielką kwotę za wykonaną pracę. W ocenie Sądu, jednakże stan zdrowia oskarżonego, jak również fakt, iż posiada wyuczony zawód oraz iż jest w sile wieku, uzasadniają przekonanie, iż będzie on w stanie uiścić karę grzywny.

Wymierzone wobec oskarżonego kary, w ocenie Sądu - stosownie do treści art. 53 § 1 k.k. - nie przekraczają stopnia winy oskarżonego i uwzględniają stopień społecznej szkodliwości popełnionego przez niego czynu, jak również pozwolą na osiągnięcie celów zapobiegawczych i wychowawczych wobec oskarżonego oraz potrzeb w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Na podstawie art. 46 § 1 k. k. Sąd zobowiązał oskarżonych S. S. oraz J. P. do naprawienia szkody po 1/2 części poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonej A. F. (poprzednio) W. kwot po 270,93 zł. Na skutek popełnionego przez oskarżonych czynu pokrzywdzona doznała bowiem szkody w postaci uszkodzonego mienia o wartości 541,87 złotych. W związku z tym, zasadne było zobowiązanie oskarżonych do naprawienia powyższej szkody. Ze względu na to, że S. S. i J. P. działali wspólnie, Sąd obciążył ich powyższym obowiązkiem po 1/2 części.

Na podstawie art. 63 § 1 i 5 k. k. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności Sąd zaliczył oskarżonemu S. S. okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 18 października 2017 roku, od godz. 23:10 do 20 października 2017 roku, do godz. 10:30, to jest okres dwóch dni, przyjmując, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się jednemu dniowi kary pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 44 § 2 k. k. Sąd orzekł przepadek dowodów rzeczowych opisanych w wykazie dowodów rzeczowych nr (...) pod pozycjami numer 1 i 2 oraz dowodu rzeczowego o numerze porządkowym (...).

Na podstawie art. 231 § 1 k. p. k. Sąd nakazał złożyć do depozytu sądowego dowód rzeczowy opisany w wykazie dowodów rzeczowych nr (...) pod pozycją nr 3.

Na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze (t.j. Dz. U z 2002 r., nr 123, poz. 1058 z późn. zm.) oraz § 17 ust. 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu, Sąd zasądził od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. P. M. kwotę 516,60 zł tytułem nieuiszczonych kosztów pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu S. S. z urzędu.

Na podstawie art. 626 § 1 k. p. k. oraz art. 624 k. p. k. Sąd zwolnił oskarżonego S. S. od obowiązku ponoszenia kosztów sądowych, które przejął na rzecz Skarbu Państwa, mając na uwadze, iż oskarżony odbywa aktualnie karę pozbawienia wolności i jest pozbawiony możliwości zarobkowania.